

Ζωή Καρέλλη (1901-1998)

Του καλοκαιριού, Παραμύθια του κήπου¹

Το ξανθό παλικάρι του καλοκαιριού
έχει μια γαλανή γραμμή πάνω στο λείο μέτωπο.
Στα καστανά του μάτια κρατάει τις αχτίδες του ήλιου
μισοκλείνοντας τα σκιερά βλέφαρα,
ψιλοπαίζοντας τις βλεφαρίδες αχτιδωτές.

Ηλιοψημένο στυλώνει το λαμπρό κορμί,
αμέριμνα χαμογελά και άσκοπα.
Φαντάζουν κατάσπρα τα δόντια του,
μοιάζουν τ' άσπρα χαλίκια καθαροπλυμένα,
στ' ακρογιάλι του γαλάζιου και κρυστάλλινου νερού.

¹ Ζωή Καρέλλη. 1955. *Παραμύθια του κήπου*. Αθήνα.

Μελισσάνθη (1910-1990)

Στη νύχτα που έρχεται, Το φράγμα της σιωπής²

ΤΟ ΠΟΙΗΜΑ αναφέρεται στη ζωή του ανθρώπου, από τότε που γεννιέται ως την ώρα που αντιμετωπίζει τον ερχομό της νύχτας, δηλαδή του θανάτου.

Ξεκινάμε ανάλαφροι καθώς η γύρη
που ταξιδεύει στον άνεμο.
Γρήγορα πέφτουμε στο χώμα
ρίχνουμε ρίζες, ρίχνουμε κλαδιά
γινόμαστε δέντρα που διψούν ουρανό
κι όλο αρπαζόμαστε με δύναμη απ' τη γη.
Μας βρίσκουν τ' ατέλειωτα καλοκαίρια
τα μεγάλα κάματα. Οι άνεμοι, τα νερά
παίρνουν τα φύλλα μας. Αργότερα
πλακώνουν οι βαριές συννεφίες
μας τυραννούν οι χειμώνες κι οι καταιγίδες
Μα πάντα αντιστεκόμαστε, ορθωνόμαστε
πάντα ντυνόμαστε με νέο φύλλωμα
Όσότου, φτάνει ένας άνεμος παράξενος
–κανείς δεν ξέρει πότε κι από πού ξεκινά–
μας ρίχνει κάτω μ' όλες μας τις ρίζες στον αέρα.
Για λίγο ακόμα μες στη φυλλωσιά μας
κάθεται κρυμμένο –να πει μια τρίλλια του
στη νύχτα που έρχεται– ένα πουλί.

² Μελισσάνθη. 1965. *Το φράγμα της σιωπής*. Αθήνα: Δίφρος.

Κική Δημουλά (1931-2020)

Σε ετοιμότητα, Άνω τελεία³

Μου είπες "αύριο θα 'ρθω να σε δω
τι προτιμάς μεσημεράκι ή απόγευμα;"

Όποτε θέλεις σου απάντησα
εμένα μου αρκεί ένα περίπου πότε.
Κι αν στο ζητώ
είναι για να γλιτώνω καύσιμο
χρόνο - δυσεύρετη πλέον πανάκριβη
αυτή η κινητήρια δύναμη - τη σπαταλώ

γιατί περιμένοντάς σε απ' το χάραμα
κρατάω ώρες αναμμένη τη μηχανή
να ξεκινήσω αμέσως μόλις ακουστεί
από μακριά ο ερχομός σου ώστε
στιγμή να μην καθυστερήσω να χαρώ.

³ Κική Δημουλά. 2016. *Άνω τελεία*. Αθήνα: Ίκαρος.